

vanffelig opnaaes ad anden Del. Disse kunne da først i en noget ældre Alder antages at træde i Statens Tjeneste, og Mange af dem vilde formodentlig ikke naae ud over den laveste Sats i Udkastet; men efter vore Lønningssforhold vilde disse i Almindelighed ikke kunne lade sig nøie med Udsigten til en saa lav Pension, og derfor betænke sig paa at tiltræde et Embede, som ikke tilstrækkeligt sikrede deres Fremtid.

Hertil kommer endnu et Humanitetshensyn, hvorfra man i en Sag som denne neppe ganske vil kunne frigjøre sig. Den yngre Del af vor Embedsstand er i det Hele forholdsvis svagere lønnet, end den ældre; den lever knapt og maa gjennestride mangt et vanffeligt Aar, i det Væsentlige opretholdt ved at trække paa en Fremtid, som viser den lysere Udsigter. Naar nu et Uheld rammer en saadan Embedsmand, hvorved han sættes ud af Stand til at blive i sin Tjeneste, naar han maa see endog ved det samme Uheld bliver udygtig til alt andet Erhverv, eller naar han døer, og efterlader sin Familie uden Forsørger, da vilde hans og hans Families Tilstand være yderst beklagelig, naar han kun skulde kunne opnaae $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af sin lave Lønning, og hans Enkes Pension beregnes derefter. Det er imidlertid ikke undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at de yngre Embedsmænd dog bør have et mindre Pensionskrav end de ældre, og det ikke alene fordi Staten skylder dem mindre, eller maa forestilles at have lagt mindre op for dem af deres Lønninger i deres færre Tjenesteaar, men fordi idetmindste de af dem, som forlade Stats tjenesten i en arbejdsdygtig Tilstand, have langt bedre Udsigter i Livet, end den ældre Mand, som træder ud af sin Embedsstilling; for dem vil det nemlig i Regelen endnu være muligt at bryde sig en ny

Livsbaane, og om dette end som oftest vil være vanffeligt, og om der end for Mange vil medgaae længere Tid, før det lykkes dem, er der dog ingen Tvivl om, at det vil lykkes en stor Del af dem, naar de kun ret alvorligt ville det. Dersom man kunde udfinde et tilforladeligt Middel til at skjelne mellem de Embedsmænd, som ved Udtrædelsen af Statens Tjeneste endnu have det i deres Magt at gaae over i en anden Livsstilling, og dem, for hvem dette ikke mere er muligt, er det indlysende, at man med al Ret kunde nedsætte Pensionskravet betydeligt for hine. Men Udvalget har ikke vidst at angive noget saadant, og kan derfor kun foreslaae en Formindskelse i Procenterne for den yngre Del af Embedsmændene i det Hele, men en Formindskelse, som af Hensyn til de Embedsmænd, der ikke have Udsigt til nogen anden Livsstilling, ei kan blive saa betydelig, som den i Udkastet foreslaaede.

Endelig maa det fremhæves, at en pludselig Overgang fra de bestaaende Regler til andre, der i høi Grad afvige deraf, ikke er ønskelig, naar den uden altfor stor Ulempe kan undgaaes, dels fordi det er meget vanffeligt forud at beregne, hvilken Indflydelse en saadan Overgang vil have paa Stats tjenesten i det Hele, dels fordi de Fleste af de nuværende Embedsmænd ere indtraadte i Stats tjenesten med al mulig Udsigt til at pensioneres efter de hidtil gjældende Regler; og man af de samme Grunde, som man nødigt fratager dem Noget af den dem eengang bevilgede Gage, ikke gjerne maa indskrænke deres Afgang til Pension mere end hvist nødvendigt. Kan altsaa dette Hensyn forenes med Statskassens uafviselige Krav paa en Lettelse i Pensionssbyrden, da synes en Ordning af Forholdene, der tager begge disse Hensyn, at maatte foretrækkes for enhver anden.